

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.16035/15
18.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Пољопривредно трговинског комбината "А.А.", а.д., кога заступа директор "Б.Б." , ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, број 500-433-07-00656/2015-I5001 од 09.09.2015. године, чији је следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Ниш, у правној ствари принудне наплате пореске обавезе, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Лесковац, број 058-433-05-058/2014-433 од 30.01.2015. године, којим је, између осталог, тужиоцу као пореском обвезнику, одређена принудна наплата пореске обавезе из новчаних средстава на рачунима пореског обвезника, преносом средстава са

рачуна пореског обвезника, укључујући и средства на девизном рачуну, на уплатне рачуне јавних прихода, по основу пореске обавезе доспеле за плаћање до 19.05.2014. године, по опомени, број 058-433-01-28416/2014-D5A05, која није плаћена у законском року, са обрачунатом каматом до дана доношења овог решења, у укупном износу од 15.500.111,43 динара, увећано за 5% на име прихода од увећања целокупног пореског дуга који је предмет принудне наплате на дан почетка поступка принудне наплате, у износу од 775.005,57 динара.

Тужбом, поднетом дана 20.11.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда одредаба Закона о општем управном поступку, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о приватизацији, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да тужени орган неосновано покушава да наплати непостојећи дуг, правдајући се својим грешкама из претходног периода, јер се из аналитичких картица може видети да је због грешака у књижењу дошло до тога да су на крају 2004. године тужиоцу на уплатним рачунима тужиоца погрешно евидентирани главни дуг и камата, што је имало за последицу погрешну пријаву потраживања за потребе приватизације тужиоца. Сматра да је потпуно незаконит покушај туженог органа да од тужиоца принудно наплати предметне пореске обавезе и да је морао отписати све евентуалне обавезе настале пре 31.12.2004. године, уколико постоје, као и да су се те обавезе, уколико су и постојале, морале наплатити из купопродајне цене на основу Закона о приватизацији и на основу Уредбе о начину и условима измиривања обавезе субјекта приватизације према повериоца. Предлаже да Суд након одржане усмене јавне расправе уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета и одговор на тужбу, у коме наводи да оспорава тужбене наводе у целости и предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужиоцу првостепеним решењем одређена принудна наплата пореских обавеза и то: доприноса за здравствено осигурање запослених на терет запослених, доприноса за осигурање за случај незапослености на терет запослених, доприноса за здравствено осигурање запослених на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања и доприноса за осигурање за случај незапослености на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања, у укупном износу од 15.500.111,43 динара, увећаним за 5% од тог износа. Предметне пореске обавезе су утврђене на основу књиговодственог стања на ПИБ-у тужиоца за рачуне јавних прихода који се воде у јединственом пореском књиговодству Пореске управе, а како их није измирио у законском року, тужиоцу је достављена

опомена, број 058-433-01-28416/2014-D5A05 од 19.05.2014. године, на коју је изјавио приговор, поводом кога је Пореска управа, Експозитура Лебане, тужиоцу доставила обавештење, број 057-433-00-00159-1/2014-IA0E од 08.07.2014. године, да нема основа за уважавање приговора. Како тужилац по пријему опомене није измирио пореску обавезу у остављеном року од пет дана од дана пријема, првостепени орган је првостепеним решењем одредио принудну наплату пореске обавезе тужиоцу у смислу одредбе члана 77. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а одлучујући о жалби тужиоца, тужени орган је исту одбио као неосновану, применом одредбе члана 151. став 1. истог Закона.

Одредбом члана 71. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02.....105/14), прописано је да ће Пореска управа пореском обвезнику који, у целости или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, осим у случају из члана 74. став 7. тачка 1) овог закона, послати опомену о врсти и износу пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату, у року од 30 дана од дана доспелости, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелог пореза, односно споредних пореских давања. Ставом 2., прописано је да опомена из става 1. овог члана садржи и поуку пореском обвезнику да у року од пет дана може са Пореском управом да расправи спорна питања у вези врсте и износа пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату.

Одредбом члана 77. став 1. наведеног Закона, прописано је да Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона. Ставом 2., прописано је да се у решењу из става 1. овог члана наводи основ пореског дуга, његов преостали неплаћени износ из опомене из члана 71. овог закона достављене пореском обвезнику, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана доношења решења, а порески обвезник се обавештава о својим правима у поступку принудне наплате. Ставом 3., прописано је да решење о принудној наплати пореза постаје извршно даном достављања. Ставом 4., прописано је да се против решења о принудној наплати пореза може изјавити жалба у року од осам дана од дана достављања решења, а ставом 5., да Пореска управа неће донети решење о принудној наплати пореза ако је захтев за одлагање плаћања пореза из члана 73., 74а., односно члана 74б. овог закона поднет у року из члана 71. став 1. овог закона - док се не одлучи по том захтеву.

Одредбом члана 84. став 1. тачка 1) наведеног Закона, прописано је да се наплата пореза и споредних пореских давања, у поступку принудне наплате, спроводи на новчаним средствима пореског обвезника.

Одредбом члана 92. став 1. тачка 2а) наведеног Закона, прописано је да се принудна наплата спроводи на заради, односно накнади зараде, односно пензији - запленом на одређеном делу тог примања и налогом исплатиоцу да новчани износ за који је одређено извршење, обуставља и уплаћује на прописани уплатни рачун јавних прихода до потпуне исплате. Ставом 2., прописано је да Пореска управа може на

основу решења, по било којем редоследу, примењивати једно или више средстава принудне наплате из става 1. овог члана.

Код оваквог чињеничног и правног стања, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, правилно закључујући да је у поступку, у коме није било повреда правила поступка, првостепени порески орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, при чему је ценио наводе жалбе у смислу одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово с тога, што је опоменом, број 058-433-01-28416/2014-D5A05 од 19.05.2014. године првостепени орган тужиоцу наложио да неплаћене обавезе уплати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене и поучио га да може, у смислу члана 71. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у року од пет дана од дана пријема опомене, да поднесе захтев за одлагање плаћања пореског дуга, па како из доказа у списима предмета произлази да је тужилац опомену примио дана 26.05.2014. године и да у остављеном року дуговани износ пореза није платио, нити је поднео захтев за одлагање плаћања дуга, тужени орган правилно налази да је првостепеним решењем правилно одређена принудна наплата пореске обавезе из новчаних средстава тужиоца, у смислу одредбе члана 92. став 1. тачка 2а) Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Суд је ценио наводе тужбе којим оспорава висину пореског дуга и камате, али налази да овај навод не може довести до другачијег одлучивања, будући да предмет овог управног спора није оцена правилности утврђивања постојања и висине дуга, већ решење пореског органа којим је наложена његова принудна наплата и будући да је обрачун камате извршен у складу са одредбом члана 75. и члана 77. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, од дана издавања опомене до дана доношења првостепеног решења.

Суд је ценио и остале наводе тужбе за које је, са изнетих разлога, нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, при чему су исти већ били истицани у жалби и као такви били предмет правилне оцене туженог органа, због чега нису посебно образлагани овом пресудом.

Одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Полазећи од изнетих норми а имајући у виду захтев тужиоца да се у овој ствари одржи усмена расправа, Суд је нашао да усмена расправа није обавезна, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе, налазећи да би се одржавањем усмене расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискивало трошкове тужиоца, а имајући у виду да је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном

поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује према одредби члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано, да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова, то Суд са наведених разлога није прихватио захтев тужиоца за одржавање јавне расправе.

Како оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, то је Суд, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.01.2018. године, II-4 У.16035/15

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ